

тестански ти князове направили помежду си съюзъ въ градъ Шмалкаденъ да бранятъ съ оръжие ново то учение, ако се вдигнатъ възъ католици ти (1531). Карлъ V рѣдко ходилъ въ Германия; той билъ заловенъ въ война съ Французи ти и съ Турци ти и ималъ нужда за помощъ отъ германски ти князове, та много врѣме не се наималъ да земе рѣшителни мѣрки срещу протестанти ти. Най-сетѣ, кога се свършила война та му съ Франциска, той се запретналъ да смири непокорни ти протестанти. А папата (Павелъ III) въ съшто то врѣме свикалъ срещу тѣхъ духовенъ съборъ въ тиролскій градъ Тридентъ. И члѣнове ти на Шмалкаденскій съюзъ се приготвили и тии за бой. Лютеръ съ голѣма скърбъ гледалъ на скорошно то кръвопролитие; той умрѣлъ штомъ шѣла да се подкачи война та въ родниѣ му градъ Ейслебенъ (1546). Тѣло то му било прѣнесено отъ Ейслебенъ въ Витенбергъ съ много свѣтъ.

Между члѣнове ти на Шмалкаденскій съюзъ нѣмало сговоръ. Пѣ-първи ти отъ тѣхъ, саксонскій курфирстъ Иоанъ и хесенскій ландграфъ Филиппъ, не работили рѣшително. Освѣнь това най-достоиниѣ отъ протестански ти князове, херцогъ Морицъ, роднина на саксонскій курфирстъ, се отметналъ и прѣминалъ откакъ Карла. Тогава протестанти ти били надвити (1547); двама та имъ войводи паднали робе и били затворени; а Морицъ за награда за това нѣшто добилъ отъ царъть Саксонско то курфиршество. (Нъ уобшто Карлъ не се обнасялъ злѣ съ побдени ти. Кога той влѣзълъ въ Витенбергъ, единъ владика му прѣдложилъ да се извади отъ гробъть тѣло то на еретикъть Лютера и да го изгори. Карлъ отговорилъ: »азъ не воювамъ съ мртви ти; той е намѣрилъ вече свойъ тѣ судникъ«). Нъ слава та на Царъть не била за много. Негово то усиление станало опасно за германски ти князове; а испански ти и италянски ти войски дотегнали на Гер-